

¹⁹Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, ²⁰azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; ²¹és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: ²²járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, ²³a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. ²⁴Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. ²⁵Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.

Kedves Testvéreim!

Maradj otthon! Ezt sulykolja, ezt harsogja mindenki immár második hete, nem csak az országban, hanem az egész világban. Maradj otthon! Igen, maradj otthon, hogy a járvány ne terjedhessen tovább, hogy az áldozatok száma a lehető legkevesebb legyen.

Maradj otthon, még templomba se gyere! Mintha a sátán mondaná, aki valóban azt akarja, hogy vasárnapról vasárnapra maradj otthon, zárkózz be, nehogy elkapd ezt a ragályos vírust, amit úgy hívnak keresztyén hit. Hova vezetne ez?

Igen, ilyen is van, amikor kényelmesebb nem elindulni, amikor megtaláljuk a kifogásokat, hogy miért nem megyek vasárnap a templomba, amikor engedek a kísértésnek, vagy egyszerűen csak fáradtnak érzem magam.

Kislányom, amikor meglátja, hogy szépen felöltöztem egyből indul és ő is veszi a szép ruhát: „megyünk a templomba”. Előfordult már nem is egyszer, hogy akkor is jött, amikor a többiek nem tudtak, mert épp betegek voltak. Hanga vágyódik a templomba, ami számára a közösséget jelenti. Szerintem most is itt ülne, ha tehetné. De ma otthon kellett maradni!

Vajon ott van-e ez a gyermeki lelkesedés vasárnapról vasárnapra a te életedben?

Most lehetőséget kapunk arra – hogy vágyódjunk a templom után, vágyódjunk nem egyszerűen egy épület után, hanem az élő templom után.

A zsidóságban a templom központi helyet foglalt el az emberek szívében, életében. Nem az épület, hanem mindaz, amit a templom jelentett. Az Isten jelenlétét.

Nagyon szépen írja le a 84. Zsoltár, hogy mit érezhettek a zsidó nép tagjai:

Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek URa! ³Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. ... Seregek URa, királyom és Istenem! ⁵Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! ... Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni.

A 137. Zsoltárban a kényszerűen távol lévők, a fogságba hurcoltak éneklik: *Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! ⁶Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!*

A mai napig megvan a zsidóságban ez a ragaszkodás Jeruzsálemhez és a vágyódás a templom után. A zsidó húsvét ünnepi szertartásának végén ma is elhangzik a vágyakozó áldáskívánás: (Lesáná hábáá birusálájim!) Jövőre Jeruzsálemben! Lassan kétezer éve nem áll a templom, és a zsidóság a mai napig vágyakozik utána. Miért? Azért mert az, ami, illetve Aki egyébként megfoghatatlan, a mindent teremtő és fenntartó Isten, aki magasságban és szentségben lakik, akiről az angyalok is hódolattal zengik: dicsőség a magasságban Istennek... Ez az Isten azt ígerte az ő népének, hogy ott, azon a helyen fog, Jeruzsálem szent hegyén, a Sionon fog lakni. A 132. Zsoltárban olvassuk: ¹³*Mert a Siont választotta ki az ÚR, azt kívánta lakóhelyéül: ¹⁴Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom! Az Isten ott Jeruzsálemben volt legközelebb, ott elérhető, karnyújtásnyi távolságra került az embertől, az ő népektől.*

Aztán jött Jézus! És az mondta: romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem. És bár nem is tudták, hogy miről beszél, mégis ez lett a vád ellene: a templom ellen beszél, tehát Isten ellen beszélt, tehát Istenkáromló. Elfogták, megfeszítették, megölték.

De a világ örökre megváltozott. Mert Jézus halála örökre megváltoztatta, átalakította mindazt, amit az Istenről gondolt az ember. Nem is a keresztt, hanem a húsvét csodája, a feltámadás mutatta meg azt, hogy valójában kicsoda Jézus. Hogy nem egy nagy tanító csupán, nem egy orvos, nem egy csodatévő ember, hanem az Isten egyszülött fia, akiben maga az Isten jelent meg itt a földön. Nem egy épületben, hanem egy emberi testben. Nem csak elérhető közelségben, hanem kézzel foghatóan, tapinthatóan. És a feltámadásból következik, hogy a keresztt, az ő halála sem emberek büntetése egy istenkáromló részére, hanem az Isteni terv része, a templom lerombolása, és újra felépítése. Jézus teste a templom, amelyben Isten lakik, ezt nagypénteken romba döntötték, megölték, de felépült egy új templom, és ebben az új templomban, mi

vagyunk a kövek, a gyülekezet, a közösség, a benne hívők, akiket ő tart össze. Ez egy másfajta templom, nem egy kövekből épített ház, hanem egy lelkekből álló láthatatlan felépítmény, az egyház! A Jézus Krisztusban hívők közössége, ahol Jézus a főpap, aki bemutatta a tökéletes áldozatot.

A Zsidókhöz írt levél egy olyan időben született, amikor a még gyermekcipőben járó keresztyén közösség karanténba kényszerült. Azt mondták nekik: maradjatok otthon! Nem vagytok kívánatos személyek a templomban. Pedig ezek az emberek is, miután zsidó származásúak voltak, vágyva vágytak a jeruzsálemi templom után. Mentek volna, de otthon kellett maradniuk. És ebben a helyzetben érkezik a biztatás: ¹⁹*Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által,* ²⁰*azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;* ²¹*és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:* ²²*járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől,* ²³*a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett.*

Igen, biztatni kellett ezeket a keresztyéneket, akik még a megszokott rend szerint eljártak a templomba. Tudjuk Pál apostol is, ha Jeruzsálemben járt nem hagyta volna ki, hogy elmenjen a templomba, még fogadalmi ajándékot is vitt. Péter és a többi apostol pedig, akik Pünkösd után még egy ideig ott éltek a városban, naponta a templomban voltak. Mert bár tudták, hogy Isten Jézusban sokkal közelebb jött, sőt egészen az emberbe költözött, de mégis fontos volt a gyermekkor óta megszokott és hitt szertartás. És Isten nem mondta, hogy nem lakom többé a Jeruzsálemi templomban. Aztán eljött a pillanat, amikor otthon kellett maradni. És ezt a pillanatot nehezen élték meg. Pedig ők is tudták, amit később ez az ismeretlen szerző lejegyez: „bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk... Jézus utat nyitott a szentélybe... de nem a földibe, hanem a mennybe. Ehhez azért tudni kell azt is, hogy a jeruzsálemi templomot a mennyei templom képmásának tekintették.

Az otthon maradtak biztatása tehát ez volt: Jézus utat nyitott a mennyei templom felé. Ez a reménység. Hogy a mennyben majd ott lehetünk.

De addig mi marad? Ezt sem hagyja szó nélkül a zsidókhöz írt levél szerzője: ²⁴*Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.* ²⁵*Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.*

A keresztyén közösség fontosságára biztat. Hiszen jól tudja, hogy az új templom a Jézus Krisztusban hívők közössége, az egyház. Ebbe a közösségben kapcsolódjanak bele. Sokan mondják, hiszek a magam módján, nincs nekem szükségem templomra. Igazuk van – legalábbis abban, hogy nincs szükség az épületre, de ahogyan most is az interneten keresztül is a templomban lehetünk, lehet, hogy fizikailag távol egymástól, mégis egy közösséget, egy gyülekezetet alkotva, ezt jelenti a templom, és erre igen is szükség van. Mert látjuk hová vezet a saját vallásosság. Oda, hogy saját magamban kezdek el hinni. Egy olyan istenben, amelyet magam alkottam meg magamnak. És aztán jön egy vírus, és rájövünk arra, amit Luther 500 éve megénekelt: erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk...

És vajon egy világvjárvány elég lesz ahhoz, hogy ráébredjünk, hogy Isten hatalmas, és bármit megtehet, és igen, ha akarja megmozdítja a kisujját és porba hullik az emberek minden büszkesége, sőt akár még az élete is!

Isten engedi, hogy ez történjen. Amikor Jézus az utolsó időkről beszélt, akkor az utolsó napok jelei között ott voltak a földrengések, járványok. Mondhatjuk erre azt, hogy sok járvány és még több földrengés volt már azóta, és nem történt semmi. De igen, történt: mert emberek haltak meg, számukra eljött a vég az utolsó óra, és bár a világ még folytatódott, és addig fog folytatódni, amíg Isten engedi, de a mi életünk véges. És nekünk ezekben a jelekben, az olyan eseményekben, amelyeket nem tudunk kontrolálni, a járványokban, betegségekben, természeti csapásokban igen is jeleket kell látnunk. A félnőn szerető Isten figyelmeztetését! Közeledik az a nap! A mai napot, az 5. böjti vasárnapot úgy nevezik: Judica. Ítéld meg Istenem! – hangzott a bevezető Zsoltár.

Isten mindannyiunkat meg fog ítélni, és mindannyiunkat el fog ítélni! Csak akkor menekülhetünk meg, ha otthon maradunk – azaz, otthon maradunk abban az új templomban, amelyet ő maga készített számunkra, a keresztyén közösségben, a Jézus Krisztusban hívők templombában, az egyházban, ahol minden szem rá szegeződik.

Lehet, hogy nem látható ez a templom most még. Mint ahogy most én is üres padosorokat látok magam előtt, de remélem, hogy ott a kamera másik végén az Isten ígéjére szomjazók figyelnek, és talán nem is olyan soká eljön az a nap is, amikor színről színre láthatjuk egymást. Ha pedig nem, akkor jövőre Jeruzsálemben, azaz a mennyei Jeruzsálemben, mi Atyánk ítélőszéke előtt, Jézus Krisztussal az oldalunkon. Ámen.